

10315

Moje przeżycie w Rosji

Pierwszymi słowami moimi to będzie wstanie się z domem ^{ojcem}. W dzień 10 kwietnia N. K. W. D. zabrano nam ojca, w noc, a na trzeci noc przysła kolej na nas. Wtedy było to tak; wszyscy spią jedna mamusia nie spała, słyszy hukot wózków wzruszona myśli to napewno do nas, prędko zebrała się, a tu już stukają - mamusia otworzyła drzwi, a oni to matczy bolszewicy weszli z krzykiem hałasem mówiąc: - cobyście ten krzyk pobudził całą rodzinę tylko jednym bratem spał stworzo bo ^z ^u wyprzedzi z więzienia rosyjskiego i przez ten cały okres nie spał a porządony był za pod palenie urzędu rosyjskiego. Uwolnili go w ten sposób że świadkowie twierdzili że jest umiarkowanie chory on tak udawał. Bolszewicy weszli do jego pokoju zciagneli

jego z łóżka i powiedzieli niechciał siedzieć 10315
 aresztu ko pojedzie na daleki sybir. Te słowa
 usłysawszy wszyscy w płacz a brat mój milował
 jakby skamieniał. Wszyscy byli już strawni stojąc
 jednym kącie szpitalni i mamżcie tym powiedzieli
 ażebyśmy się nie ruszali bo będzie rewirija. Po
 rewiriji zaczęli oni sami pakować rzeczy spakowali
 sam dobiark, a co lepsze się zostało. Płakał nikt
 nie pokazał tylko brzech mój bracia nias uspo:
 kowali. Wojskowy enkwadranta nas miewał się
 że mnie mówiąc te słowa: "bolszaja dziewczko
 wamni swozi klykly badise igrołsiaz naszymi dewo:
 kami." Ja spłaczem siadłam na wóz a mamiasia
 rozgoryczona chiege jessere coś kolwiek wzię
 bolszewicy jej nie dają uderzyła jednego drugiego
 postawiwszy na swoim siadła. Trzy wozy odjecha:
 ły była godzina 6 rano ludzie idące do roboty
 zognaly się z nami i płakały.

Przyjechaliśmy na stację i w ten sam dzień odjechaliśmy 10315
 Podróż była ciężka jechaliśmy 12 dni, w tej podróży
 w naszym wagonie umarło dwoje dzieci. Jechaliśmy
 jak gdyby w ciemnicy wszyscy było posalijane
 moje bracia odbili deszkę i widzieliśmy po drodze
 pokłiki wsie i miasta i wiejskie dzieci stojące przy
 torach lecz płakały jak im było nos.
 Gdy przyjechaliśmy na stację Tubyrak nas wygrzesili
 jak łowar i odbyła się jednego z nich przedmasa.
 Wypowiedział on że my przyjechaliśmy no. robotę
 do Karakstana do Kustonajskiego wojewódctwa.
 Przybyło dużo aut i zawieźli nas do przedmieścia
 Centrali tam byliśmy dwa dni, a następnie
 wyjechaliśmy do adrielenie nr 4. Nazajutrz nas
 spisali a potem nas rozkazali iść do roboty
 tym kłóczy mój skamione lat 16 a dzieci
 do szkoły, izeli niestety chodzili do szkoły niech
 postępują na robotę Ja ponieważ byłam

(Wielkie zrobiło się) ⁶ Wielkie ¹⁰³¹⁵ wspomnienie zrobiło ^{na} nas gdy
pierwszy raz zobaczyliśmy czerwonych ludzi. Gdy rozg-
li do coś mówić coś z rosyjskiego słowa było bar-
dzo śmieszne, ale ich prezydent kolchozu mówił
ymiał więc my zrozumieli że trzeba się przenieść
do tak zwanej kibitki. Kibitka to gliniane mi-
nka. Żyliśmy bardzo biednie, wydzierali nam
przemicy 400 gr też na praczowniku, a około
200 gr i kieszonnych owoców 100 gr więc było
ciężko pracowaliśmy wszyscy bez wyjątku.
Ale przyszedł czas wolności i czas wyjazdów
2) zagrońmy pierwszy raz nas okłamali transpo-
rtu nie było i my z powrotem do kolchozu
i wlej droższe nas okradli. Wróciliśmy do kolchozu
tylko 4 no trzech braci wstąpili do wojska,
a siostrze pojechała do Brankapsu na pracę
złyło się jeszcze gorzej niż przedtem jedliśmy
tę trawę bo ełotia już niedawali

⁷ Gdy przyjechała siostra zabrała mamę do miasta
Kagan, a ja z najmłodszym bratem ¹⁰³¹⁵ byłem
już w ochronce ogłosili wyjazd ze nasza
ochronka ma wyjeżdżać, smutno było się mamę
rostać ale nazywało się trudno. Wyjeżdżamy.
Wspodrozry ja zachorowałam na czerwonkę
W Krasnowosku było mi trochę lepiej.
Nasza ochronka znalazła kierowniczkę
Myrawskij przybyła do Pocklewi i tam
spotkałam się z mamusią i siostrą, a
brata już nie zastałam umarł w Krasnowosku
Mamusia zabrała nas z bratem z ochronki i
jeździmy w Teheranie tylko mamusia jest
tęraz w szpitalu, ale Bóg da mamusia będzie
znowa i przyjdzie do nas i pojedziemy do Afryki
zwiedzać i dalej opiszę.

Wanda Bilińska